

POSTANOWIENIE

25 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi W. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 31 stycznia 2024 r., I ACa 15/23,
wydanego w sprawie z powództwa K. B.
przeciwko W. B.
o rozwód,

1. odrzuca skargę;

2. zasądza od W. B. na rzecz K. B. 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł kosztów postępowania z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wyrokiem z 3 listopada 2022 r. orzekł o rozwiązaniu przez rozwód małżeństwa powódki K. B. z pozwanym W. B., zawartego 5 kwietnia 1975 r. w N. - z winy obu stron oraz oddalił powództwo w części dotyczącej alimentów na rzecz powódki.

Wyrokiem z 31 stycznia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zmienił ww. wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki 2000 zł

miesięcznie tytułem alimentów płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po upływie terminu płatności oraz oddalił apelację w pozostałej części.

Pozwany zaskarżył w części wyrok Sądu drugiej instancji skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Wniósł o stwierdzenie jego niezgodności z art. 60 § 1 k.r.o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, jeżeli zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Przedstawiona skarga nie spełnia wymagania konstrukcyjnego określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. polegającego na przeprowadzeniu umotywowanego wyводу prawnego wykazującego, że w sprawie nie przysługuje skarżącemu jakiegokolwiek inny, niż wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, środek zaskarżenia prowadzący do zmiany lub uchylenia wyroku objętego rozpatrywaną skargą. Skarżący ograniczył się w tym zakresie tylko do wskazania, że „nie jest i nie było możliwe wzruszenie wyroku Sądu II instancji w drodze innych środków prawnych, albowiem brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżone orzeczenie, zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”, co jednak nie stanowi o zachowaniu omawianej przesłanki skargi. Skarżący nie wykazał bowiem w drodze wyodrębnionej argumentacji jurydycznej, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie może nastąpić w drodze innych środków prawnych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego środkiem prawnym wyłączającym dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w razie zmiany stosunków, jest pozew o obniżenie, podwyższenie lub wygaśnięcie alimentów (art. 138 k.r.o.; zob. np. postanowienia SN: z 15 maja 2007 r., II CNP 53/07, z 24 listopada 2005 r., V CNP 49/05, z 4 grudnia 2009 r., I CNP 91/09, z 18 maja 2010 r., III CNP 10/10).

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Jacek Grela

[S.J.]

[a.l.]